

CHLOE WALSH

Rozhraní

13

YOUNG

CHLAPCI Z TOMMENKY #1

CHLOE WALSH

Rozohraj
13

CHLAPCI Z TOMMENKY #1

Preložila Lucia Lukáčová

Chloe Walsh
BINDING 13

Copyright © 2018, 2023 by Chloe Walsh
Translation © 2024 by Lucia Lukáčová
Cover design by Brittany Vibbert/Sourcebooks
Cover images © iraua/shutterstock
Slovak edition © 2024 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-9773-9

*Túto knihu by som rada venovala všetkým,
ktorí sa odvážili ísť za svojím snom
s neutíchajúcou túžbou a zápalom.
Tento príbeh je pre vás.*

Poznámka autorky

Rozohraj 13 je prvá časť série *Chlapci z Tommenky* a prvá kniha o Johnnym a Shannon.

Jej dej môže byť miestami smutný, preto nabádam čitateľa na obozretnosť.

Pre svoj sexuálny obsah, násilie, vážne témy aj situácie a početné vulgarizmy je kniha určená čitateľom od šesťnásť rokov.

Dej sa odohráva na juhu Írska v roku dvetisícpäť.

Srdečná vďaka za to, že ste sa vydali na toto dobrodružstvo so mnou.

S láskou

Chloe xxx

1

Veľké nádeje

SHANNON

Bolo desiateho januára dvetisícpäť.

Úplne nový rok a prvý deň školy po vianočných prázdninách.

Bola som s nervami v koncoch. Ráno som najmenej tri razy vracala, aká som bola vystresovaná.

Srdce mi bilo ako o život a za to nevyspytateľné búšenie mohli moje obavy. Ako aj za dávivý reflex, ktorý už pomaly ustupoval.

Dlaňami som si uhladila novú školskú uniformu a civela na svoj odraz v zrkadle na stene kúpeľne. Sotva som sa spoznávala.

Mala som oblečený tmavomodrý pulóver s logom Tommenovej strednej na hrudi a pod ním bielu košeľu s červenou kravatou. Sivá sukňa mi siahala po kolená a odhaľovala pár vychudnutých, nevyvinutých nôh v telových pančuchách, tmavomodrých ponožkách a čiernych poltopánkach na vysokom podpätku.

Vyzerala som ako implantát.

Aj som si tak pripadala.

Jedinú útechu mi poskytovali topánky, ktoré mi kúpila mama. Vďaka nim som sa vytiahla aspoň na slabých stošesťdesiat centimetrov. Na svoj vek som bola zo všetkých stránok zarážajúco drobná.

Chudá ako palička, nevyvinutá, s prsami veľkosti lentiliek. Na rozdiel od mojich vrstovníčok sa na mne puberta nijako nevybláznila.

Dlhé hnedé vlasy som si nechala navoľno. Splývali mi po strede chrbta a z tváre mi ich odhrňala jednoduchá červená členka. Vôbec som sa nemaľovala, aj preto som vyzerala tak detsky

a nevýrazne, ako som sa aj cítila. Oči akoby mi nesedeli k tvári, boli priveľké, a keby to náhodou nestačilo, mali šokujúci modrý odtieň.

Skúšala som žmúriť, či by nevyzerali trochu normálnejšie. Popritom som sa zámerne pokúšala zmenšiť si veľké plné pery tak, že som ich vtahovala do úst.

Bez šance.

S prižmúrenými očami som vyzerala, akoby ma trápila zá-
pcha.

Rozčarovane som zastonala, prstami sa dotkla líc a prerývane vydýchla.

O čo som bola ukrátená na poli telesného vzrastu a veľkosti poprsia, to vyvážila moja vyspelosť, ako som si rada namýšľala. Bola som rozumná, a k tomu stará duša.

Prababička Murphyová vravievala, že som sa narodila so starou hlavou na pleciach.

Do určitej miery to bola pravda.

Nikdy som nešalela za chalanmi ani módnymi výstrelkami.

Jednoducho to ku mne nepatrilo.

Raz som kdesi čítala, že dozrievame stratami, nie rokmi.

Ak je to tak, na poli emócií som bola zaslúžilá dôchodkyňa.

Často ma trápilo, že nie som ako ostatné dievčatá. Nezaujímalo ma to, čo ich, ani ma nepriťahovalo opačné pohlavie. Nezaujímalo ma nikto: ani chalani, ani baby, ani slávni herci či sexi modelky, ani šašovia, ani šteniatka... No, dobre, tak roztomilé šteniatka a veľké chlpaté psy ma zaujímali, ale všetko ostatné ma nechávalo chladnou.

Nezaujímalo ma bozkávanie, dotyky či akékoľvek iné prejavy nežnosti. Nezniesla som ani pomyslenie na ne. Zrejme búrlivé manželstvo mojich rodičov, ktorého som bola svedkom, ma pripravilo o vyhliadky na celoživotný vzťah. Ak partnerstvo našich zosobňovalo lásku, tak som s láskou nechcela mať nič spoločné.

Radšej zostanem sama.

Pokrútila som hlavou, aby som zahнала búrlivé myšlienky, skôr než celkom potemnejú a už si s nimi neporadím. Pozrela som na seba do zrkadla a donútila sa do niečoho, čo som v týchto dňoch sotvakedy robila – do úsmevu.

Zhlboka dýchaj, vravela som si v duchu. Čaká ťa nový začiatok.

Otvorila som kohútik a umyla si ruky. Trochu som si ošpliechala aj tvár. Zúfalo som potrebovala uhasiť hrôzostrašné obavy, čo mi spaľovali telo. Predstava prvého dňa v novej škole ma desila.

Hocijaká iná škola musí byť lepšia ako tá, z ktorej som práve odišla, pomyslela som si a premkla ma hanba. Vlastne *školy*, množné číslo, pripustila som deprimovane.

Na základnej aj na strednej ma vytrvalo šikanovali.

Z nejakého neznámeho krutého dôvodu si na mne všetky deti vybíjali zlosť už v zraniteľnom predškolskom veku štyroch rokov.

Hneď prvý deň v škôlke sa väčšina dievčat z triedy rozhodla, že sa im nepáči a medzi seba ma neprijmú. Chlapci neboli o nič lepší, aj keď sa neprejavovali tak sadisticky.

Nechápala som to, lebo s deťmi z našej ulice som si rozumela a na sídlisku som sa nikdy s nikým nepohádala.

Ale v škole?

Škola pre mňa predstavovala siedmy kruh pekla. Deväť ročníkov základnej – namiesto tradičných ôsmich – som zažívala muky.

Zo škôlky som mala takú hrôzu, že mama s učiteľkou sa rozhodli, že bude najlepšie, ak tam prestanem chodiť a znovu nastúpim s ďalšou triedou. Síce mi v novej triede nebolo o nič lepšie, no nadviazala som tam dve blízke priateľstvá. S Claire a Lizzie. Preto som tam dokázala vydržať.

Keď v poslednom ročníku na základnej došlo na výber strednej školy, pochopila som, ako veľmi sa od svojich kamarátok odlišujem.

Claire s Lizzie od septembra nastupovali na Tommenovu strednú, honosnú elitnú súkromnú školu s obrovskými dotáciami a špičkovými priestormi. Tie pochádzali z úplatkov bohatých rodičov, ktorí si zaumienili, že ich deťom sa stojí čo stojí dostane najlepšieho vzdelania, aké sa dá za peniaze kúpiť.

Mňa medzitým zapísali do preplnenej štátnej školy v centre mesta.

Nemohla som zabudnúť na tú hrôzu, keď ma odlúčili od kamarátok.

Tak zúfalo som potrebovala uniknúť pred šikanovaním, že som dokonca prosila mamu, aby ma poslala bývať k svojej sestre tete Alice a jej rodine do Beary, kde by som doštudovala.

Slovami by som neopísala ten zdrvujúci pocit, čo ma zasiahol, keď otec sťahovanie k tete Alice zarazil.

Mama ma milovala, no bola slabá a vyčerpaná. S otcom sa nehádala, keď trval na tom, že nastúpim do Ballylagginskej komunitnej školy.

Vtedy sa to zvrtilo k horšiemu.

Zlomyselnejšiemu.

Násilnejšiemu.

Bolestnejšiemu.

Už počas prvého mesiaca od nástupu do Ballylagginky ma prenasledovalo niekoľko chlapčenských bánd a dožadovali sa toho, čo som im nebola ochotná dať. Tak som utržila nálepku *panny netýkavky* za to, že som ich odmietala, a potom mi roky robili zo života peklo.

Tí protivnejší ma častovali horšími nadávkami. Panna netýkavka som vraj preto, lebo pod sukňou sa mi hompála to isté, čo chalanom.

Hoci chlapci na mne nenechali ani suchej nitky, dievčatá boli oveľa vynachádzavejšie.

A oveľa zlomyselnejšie.

Hnusne ma ohovárali a tvrdili, že som anorektička a každý deň po obede bežím vyvrátiť jedlo do záchoda.

Nebola som nijaká anorektička. Ani bulimička, keď už sme pri tom.

Keď som prišla do školy, bola som taká vystresovaná, že som nevládala nič zjesť. Ak som vracala – čo sa dialo často –, bola to priama reakcia na neznesiteľnú ťažobu a stres, ktoré som prežívala.

Na svoj vek som bola veľmi drobná: nízka, nevyvinutá, chudá ako trieska. A to mi nijako nepomáhalo v boji s klebetami.

Keď som dovŕšila pätnásť rokov a stále som nemenštruovala, mama ma objednala k nášmu praktickému lekárovi. Po nie-

koľkých krvných testoch a vyšetreniach lekár ubezpečil mňa aj mamu, že som celkom zdravá. Bežne sa vraj stáva, že niektoré dievčatá dospievajú neskôr ako ich vrstovníčky.

Odvtedy prešiel takmer rok a okrem jedného mimoriadneho cyklu v lete, ktorý trval sotva pol dňa, som ešte nezačala pravidelne menštruovať.

Aby som bola úprimná, vzdala som sa vyhliadky na to, že moje telo bude fungovať ako telo normálnej tínedžerky, pretože ním zjavne nebolo.

Lekár nadôvažok posmelil mamu, aby podnikla opatrenia vo veci môjho vzdelávania. Aj stres, ktorý som zažívala v škole, mohol brzdiť môj telesný vývin.

Po plamennom rozhovore s otcom, v ktorom sa mama postavila na moju stranu, som sa musela znova vrátiť do školy, kde som prežívala nekonečné trápenie.

Krutosť spolužiakov mala mnohoraké podoby: nadávali mi, šíрили o mne klebety, lepili mi menštruačné vložky na chrbát, fyzicky na mňa útočili.

Raz na hodine ekonómie mi dievčatá sediace v lavici za mnou nožnicami odstrihli kus vrkoča a mávali ním ako trofejou.

Celá trieda sa váľala od smiechu. V tej chvíli som väčšmi nenávidela tých, ktorí sa smiali na mojej bolesti, ako tých, čo ju spôsobili.

Tie isté baby ma raz pred telesnou mobilom odfotovali len v spodnej bielizni a fotku rozposlali celému ročníku. Riaditeľka proti tomu rýchlo zakročila a vylúčila majiteľku mobilu, no kým sa to stalo, polovica školy sa stihla pobaviť na môj účet.

Pamätám sa, ako som v ten deň srdcervúco plakala. Pochopiteľne, nie pred nimi, ale na záchodoch. Zaliezla som do kabíny a premýšľala, že so všetkým skončujem. Skrátka zhltnem za hrst tabletiiek a bude mi amen.

Pociťovala som trpké sklamanie zo života a už som sa viac na ňom nechcela zúčastňovať.

No neurobila som to, pretože som bola priveľmi zbabelá.

Príliš som sa obávala, že by to nevyšlo, prebrala by som sa a musela niesť následky.

Bola som totálne v riti.

Môj brat Joey tvrdil, že si ma vzali na mušku, pretože dobre vyzerám. Moje tyranky nazval závistlivými štetkami. Vraj som nádherná a prikázal mi, aby som sa nad všetko povzniesla.

Lenže to sa lahko povie. Ani o mojej kráse ma veľmi nepresvedčil.

Väčšinou ma šikanovali tie isté baby, čo ma mučili už v škôlke.

Vtedy som pochybovala, že by sa to mohlo týkať vzhľadu.

Jednoducho som nebola sympatická.

A hoci mi Joey bol oporou a bránil moju česť, nedokázal pochopiť, aké ťažké chvíle som prežívala v škole.

Môj starší brat bol totiž doslova a do písmena mojím pravým opakom.

Kým ja som bola nízka, on bol vysoký. Ja som mala modré oči, on zelené. Ja som bola tmavovláska, on blondiak s tmavou pokožkou sfarbenou dozlata, zatiaľ čo ja som bola biela ako krieda. Kým Joey bol priamy a hlučný, ja som najradšej mlčala a uzatvárala sa do seba.

A keby to nestačilo, v Ballylagginskej komunitnej škole alias Ballylagginke, miestnej štátnej strednej, ktorú sme obaja navštevovali, ho úplne všetci zbožňovali.

Pochopiteľne, k popularite mu dopomohol aj post v corskom hurlingovom dorasteneckom tíme, no Joey bol úžasný chalan, aj keby nešportoval.

A keďže bol vskutku skvelý, snažil sa ma pred všetkým chrániť. Jeden človek to však nemohol zvládnuť.

S Joeym sme mali staršieho brata Darrena a troch mladších súrodencov Tadhga, Ollieho a Seana. Ani jeden z nás o Darrenovi nepočul, odkedy pred piatimi rokmi po jednom z otcových notorických výbuchov odišiel z domu. Tadhg s Olliem mali jedenásť a deväť a chodili do základnej školy, Sean mal tri a sotva vyrástol z plienok. Okolo mňa sa to veru nehemžilo ochrancami, na ktorých by som sa mohla obrátiť.

V takých chvíľach mi najstarší brat veľmi chýbal.

Darren mal dvadsaťtri a bol odo mňa starší o sedem rokov. Uraštený a smelý, zosobňoval dokonalý vzor veľkého brata, po akom túžilo každé malé dievča.

Už od dievčatka som ho nesmierne zbožňovala. Všade som chodila za ním a jeho kamarátmi. Kamkoľvek sa pohol, bola som mu v päťách. Ustavične ma ochraňoval a keď som doma niečo vyparatila, bral vinu na seba.

Nemal to ľahké, no keďže nás delil veľký vekový rozdiel, jeho trápeniu som v plnom rozsahu nerozumela. Mama a otec spolu chodili len pár mesiacov, keď mama v pätnástich otehotnela a Darren sa prihlásil na svet.

Môj brat nemal v živote ustlané na ružiach. Dostal nálepku pangharta, lebo v katolíckom Írsku osemdesiatych rokov sa nenarodil do manželstva. Keď dovŕšil jedenásť, všetko sa ešte väčšmi zhoršilo.

Rovnako ako Joey, aj Darren hral hurling vynikajúco ako profík, a rovnako ako mňa ho otec zavrhol. Ustavične na ňom nachádzal chyby, či už išlo o účes, písmo, výkon na ihrisku, alebo výber partnera.

Darren bol gej a otec sa s tým nevedel zmieriť.

Bratovu sexuálnu orientáciu zvaloval na incident z minulosti a nikomu sa nepodarilo presvedčiť ho, že homosexualitu si človek nevyberá.

Darren sa narodil ako gej práve tak, ako Joey bol od narodenia na baby a ja som sa narodila prázdna.

Bol taký, aký bol, a nesmierne ma zasiahlo, že ho doma neprijali v jeho prirodzenosti.

Život s homofóbnym otcom bol pre brata utrpením.

Za toto som otca nenávidela väčšmi ako za všetky ohavnosti, ktoré za tie roky napáchal.

Neznášanlivosť a otvorené pohrdanie vlastným synom patrili k jeho najodpornejším vlastnostiam.

Keď si dal Darren na rok prestávku od hurlingu, aby sa sústredil na maturitu, otec skoro vyletel z kože. Mesiace zúrivých hádok a fyzickej agresivity vyústili do obrovského konfliktu, po ktorom si Darren zbalil veci, odišiel z domu a už sa nevrátil.

Od toho večera ubehlo päť rokov. Okrem každoročnej vianočnej pohľadnice sme ho odvtedy ani nevideli, ani sme o ňom nepočuli.

Nemali sme ani jeho telefónne číslo, ani adresu.

Akoby sa vyparil.

Po Darrenovom odchode otec presmeroval všetok svoj nátlak na mladších bratov, ktorých považoval za *normálnych* synov.

Keď zrovna nevysedával v krčme alebo v stávkovej kancelárii, vláčil chalanov po tréningoch a zápasoch.

Všetku pozornosť zacielil na nich.

Ja som preňho neznamerala nič, veď čo už s dievčiskom.

Šport mi nešiel, v škole som nevyunikala, nikde som nezažiarila.

V otcových očiach som predstavovala hladný krk, ktorý treba do osemnástky kŕmiť.

Ani na to som neprišla sama. Opakoval mi to pri každej príležitosti.

Po piatom či šiestom raze som sa už voči tomu obrnila.

Dávno ma unavilo prosíkať o lásku niekoho, kto ma – ako sám tvrdil – ani nikdy nechcel.

No tlak, ktorý vyvíjal na Joeyho, ma znepokojoval. Vždy ma zasiahol nesmierny pocit viny, keď mi Joey musel prísť na pomoc.

Bol v poslednom ročníku strednej školy a mal kopy vlastných aktivít: Galské atletické združenie, brigádu na čerpacjej stanici, maturitu aj priateľku Aoife.

Bolo mi jasné, že keď sa trápim ja, trápi sa aj Joey. Nechcela som mu visieť na krku ako bremeno, ako ktosi, na koho musí ustavične dozerať. Lenže čo si pamätám, bolo to tak odjakživa.

Úprimne, už by som dlhšie nezniesla sklamanie v jeho očiach. Stretávali sme sa na chodbách školy a vždy, keď ma zbadal, tvár mu posmutnela.

Aby som nikomu nekrivdila, učitelia z Ballylagginky sa ma pokúšali chrániť pred lynčujúcim davom. Výchovná poradkyňa pani Falvyová mi dokonca dohodla sedenia so školskou psychologičkou každý druhý týždeň. Až kým im nepriškrtili financovanie.

Mame sa podarilo naškriabať peniaze na súkromné konzultácie, ale zašla som k nej už len párkrát. Mohlo za to osemdesiat eur za návštevu, na ktorej som navyše na maminu žiadosť muse-

la cenzurovať svoje myšlienky. Potom som mamu oklamala, že sa cítim lepšie.

Necítila som sa lepšie.

Nikdy som sa necítila lepšie.

Jednoducho som sa nevládala dívať na to, ako sa mama trápi.

Nechcela som ju finančne zatažovať, a tak som to všetko vcuc-la do seba, nasadila si na tvár úsmev a ďalej každý deň chodila do pekla.

Lenže šikanovanie nikdy neprestalo.

Pokračovalo ďalej.

Až do rozhodujúceho dňa.

Minulý mesiac, týždeň pred vianočnými prázdninami a len tri týždne po podobnom incidente s tou istou bandou báb som sa dovliekla domov v záplave slz. Vpredu na pulóvri som mala die-ru a v nose papierovú vreckovku, aby som zastavila krvácanie. Skrývala som sa pred rozbesnenými tretiačkami, ktoré mi išli po krku, lebo som údajne páčila za frajerom jednej z nich.

Bola to nehanebná lož, veď som sa na toho chalana v živote ani nepozrela, tobôž aby som ho balila. Ďalšia z dlhého radu trápnych zádrapiiek, aby si ma mohli podať.

V ten deň som s tým skoncovala.

Skoncovala som s klamstvami.

Skoncovala som s pretvárkou.

Jednoducho bol koniec.

Ten deň nezmenil život len mne, ale aj Joeymu. Domov sa dovliekol až po mne s týždenným vylúčením zo školy vo vrecku. Takmer totiž vymlátíl dušu z brata Ciary Maloneyovej, mojej najneľútostnejšej tyranky.

Mame stačil jediný pohľad na mňa a viac ma do Ballylagginky neposlala.

Otec bol presvedčený, že sa musím zoceliť. Proti jeho vôli sa mama vybrala do miestnej pobočky banky a vzala si pôžičku na príjmací poplatok na Tommenovu, platenú súkromnú strednú školu, vzdialenú vyše dvadsať kilometrov od Ballylagginu.

Hoci som sa o mamu bála, bolo mi jasné, že keby som ešte raz prekročila brány Ballylagginky, už by som sa odtiaľ nevrátila.

Môj pohár sa naplnil.

Pred nosom sa mi hojdala vidina lepšieho, šťastnejšieho života, a ja som po nej chňapla oboma rukami.

Obávala som sa, že decká z nášho sídliska mnou budú pohŕdať za to, že chodím do súkromnej školy. Tušila som však, že to nemôže byť horšie ako tie svinstvá, čo som si vytrpela v škole, z ktorej som odchádzala.

Navyše Claire Biggsová a Lizzie Youngová, s ktorými som sa priatelila na základnej, by v Tommenke mali byť moje spolužiačky. Pán Twomey, riaditeľ školy, ma o tom ubezpečil, keď sme ho cez vianočné prázdniny s mamou navštívili kvôli zápisu.

Mama aj Joey ma neúnavne podporovali. Mama si v nemocnici vzala ďalšie upratovanie, aby mi mohla kúpiť knihy a novú školskú uniformu. Jej súčasťou bolo aj sako.

Dovtedy som v sakách vídala len mužov na nedeľnej omši, nikdy nie tínedžerov. No a teraz bude sako patriť do môjho každodenného šatníka.

Z Ballylagginky som odišla uprostred dôležitého ročníka, v ktorom ma čakali skúšky, čo v našej rodine vyvolalo obrovský rozruch. Otec besnel, že tisíce eur vyhodíme na vzdelanie, ktoré štátna škola na konci ulice poskytuje zadarmo.

Keď som sa mu pokúsila vysvetliť, že školu nezvládam ľavou zadnou ako jeho drahá športová hviezda, odbil ma, že ma nemieni počúvať. Rezolútne mi oznámil, že nebude podporovať moje štúdium na ospevovanej ragbyovej prípravke s bandou nafúkancov a privilegovaných šašov.

Dodnes som si pamätala jeho slová: *Dievča, zosadni na zem či Čo už len ty vieš o ragby a prípravkách*, alebo moju najobľúbenejšiu vetu z jeho úst *Nikdy nezapadneš medzi tých chujov*.

Túžila som naňho zrevať *Tý za to platiť nebudeš!* Od mojich siedmich rokov otec neodpracoval ani jeden deň a starosť o rodinu ležala na maminých pleciach. No nadovšetko som si cenila, že som schopná pohybu, preto som si zahryzla do jazyka.

Otec to nemohol pochopiť, lenže na druhej strane ten človek nikdy v živote nebol obeťou šikanovania. Ak išlo o šikanovanie, Teddymu Lynchovi to išlo znamenite.

Boh vie, že mamu týral až-až.

Keďže otec zúril pre môj odchod zo štátnej školy, väčšinu vianočných prázdnin som strávila zalezená vo svojej izbe a snažila som sa mu vyhýbať.

Ako jediné dievča v rodine s piatimi bratmi som mala izbu sama pre seba. Aj Joey mal vlastnú izbu, a oveľa väčšiu ako ja, keďže v nej spolu s ním býval Darren, než sa odsťahoval. Aj Tadhgovi s Oliem pripadla rozmernejšia izba, no a Sean s rodičmi obývali najväčšiu spálňu.

Hoci moja izba bola len kutica v prednej časti domu, kde sa sotva dalo otočiť, oceňovala som súkromie, ktoré mi poskytovali uzamykateľné dvere.

Napriek štyrom izbám na poschodí patrilo náš dom k tým menším, len s obývačkou, kuchyňou a jednou kúpeľňou pre celú rodinu. Bola to polovica dvojdomu situovaného na okraji radovej zástavby v Elk's Terrace, najväčšom sídlisku v Ballylaggine.

Išlo o drsnú štvrt prešpikovanú zločinom, ktorému som sa vyhýbala ukrytá vo svojej izbe.

Miniatúrna miestnosť mi poskytovala útočisko pred ruchom a zhomom v dome aj na ulici, no tušila som, že to nebude navždy.

O svoje súkromie som mala čoskoro prísť, pretože mama čakala ďalšie dieťa. Keby sa jej narodilo dievča, pripravili by ma o moju svätýňu.

„Shan!“ Ozval sa buchot na dvere, ktorý ma vytrhol z dotieravých myšlienok. „Švihni si! Praskne mi mechúr!“

„Minútku, Joey,“ zakričala som a pokračovala v hodnotení svojho vzhladu. „Zvládneš to,“ povzbudila som sa šeptom. „Shannon, stopro to dáš.“

Buchot sa ozval znova, tak som si narýchlo utrela ruky do uteráka na vešiaku a odomkla dvere. Pohľad mi padol na brata. Stál tam takmer nahý, len v čiernych boxerkách, a škriabal sa na hrudi.

Vyvalil oči, keď si ma premeral. Ospalý výraz na jeho tvári vystriedali čulosť a prekvapenie. Pýšil sa nenormálnym monoklom z víkendového hurlingového zápasu, ale jeho peknú hlavičku to očividne netrápilo ani zamak.

„Vyzeráš...“ Stratil reč a bratsky ma okukoval. Schúlila som sa v očakávaní zaručených vtipov na môj účet, no nijaké neprichá-

dzali. „... pekne,“ dopovedal. Zo svetlozelených očí mu sálalo teplo aj nevyslovené obavy. „Shan, tá uniforma ti sekne.“

„Myslíš, že to bude v pohode?“ spýtala som sa potichu, aby som nezobudila zvyšok rodiny.

Mama včera odrobila dve zmeny za sebou a obaja s otcom ešte spali. Spoza zatvorených dverí ich spálne sa ozývalo otcovo hlasné chrápanie. Mladších bratov bude treba neskôr vytiahnuť z postele do školy.

Už tradične sme to boli len ja a Joey.

Dvaja *amigos*.

„Joey, myslíš si, že zapadnem?“ nahlas som vyslovila svoje obavy. Pri Joeym som si to mohla dovoliť. V našej rodine bol jediný, s kým som mohla otvorene hovoriť a komu som sa mohla zdôveriť. Premerala som si svoju uniformu a bezradne pokrčila plecami.

Díval sa na mňa a jeho oči prezrádzali dojatie. Vedela som, že nevstal takto zavčasu, aby utekal na záchod. Chcel ma vyprevaďiť pred mojím prvým dňom.

Bolo štvrté na sedem.

V Tommenke sa síce vyučovanie začínalo päť minút po deviatej, rovnako ako v Ballylagginke, ale bolo treba stihnúť autobus. Jediný spoj tým smerom odchádzal o trištvrte na sedem.

Bol to prvý ranný autobus z Ballylagginu, no jediný, ktorý ma mohol doviezť do školy včas. Mama väčšinou robila ranné a otec o prípadnom odvoze nechcel ani počuť.

Večer pred nástupom do novej školy som ho požiadala, či by ma tam neodviezol. Utrúsil, že keby som zostúpila na zem a vrátila sa do Ballylagginu, kam chodil aj Joey a všetky deti z našej ulice, nepotrebovala by som nijaký odvoz.

„Shan, som na teba kurevsky pyšný,“ dojata vyslovil Joey. „Ani nevieš, aká si odvážna.“ Párkrát si odkašlal a dodal: „Vydrž, čosi pre teba mám.“ Odšuchtal sa úzkou chodbou do svojej izby a zakrátko bol späť. „Na,“ hlesol a vtisol mi do dlane dve päteurovky.

„Joey, neblázni!“ Okamžite som zavrhla myšlienku, že by som si od neho vzala jeho ťažko zarobené peniaze. Po prvé, brigáda na čerpacej stanici mu nevynášala veľa, a po druhé, v na-

šej rodine peniaze neprichádzajú ľahko. Preto som si nevedela predstaviť, že ich prijmem. „Nemôžem...“

„Shannon, vezmi si ich, veď je to len pár eur,“ presviedčal ma s vážnou tvárou. „Viem, že prababička ti dala peniaze na autobus, ale aspoň budeš mať niečo vo vrecku. Netuším, ako to tam chodí, ale nechcem, aby si zostala celkom bez peňazí.“

Preglgla som cez guču, čo mi od dojatia navrela v hrdle, a zakvílila: „Fakticky?“

Joey prikývol a potom si ma privinul. „Zvládneš to,“ zašepkal mi do ucha. Objal ma tak silno, že som si nebola istá, koho vlastne ubezpečuje a chlácholí. „Keby si k tebe niekto dovoľoval čo len náznakom, hneď mi napíš a ja prídem a podpálím tú prekliatu školu, že zhorí do tla. A všetci tí posraní krpatí ragbyoví horenosi zhoria s ňou.“

To nebola pekná predstava.

„Dopadne to dobre,“ ozvala som sa o niečo hlasnejšie, pretože som tomu sama potrebovala uveriť. „Ale ak si nešvihnem, prídem neskoro, a to by mi ešte chýbalo hneď v prvý deň.“

Naposledy som sa pritúlila k bratovi, hodila na seba kabát, schmatla ruksak, prehodila si ho na plecيا a rozbehla sa k schodom.

„Napíš mi,“ zavolať za mnou, keď som bola v polovici schodiska. „Vážne. Len niekto niečo cekne a prídem si to s ním vybaviť.“

„Zvládnem to, Joey,“ šepala som a pohľadom som zaletela k zábradliu, kde sa opieral a ustarostene za mnou hľadel. „Ver mi.“

„Verím,“ utrápene šepol. „Ja len... Som tu pre teba, jasné?“ Sťažka vydýchol. „Vždy som tu pre teba.“

Uvedomila som si, aké to musí byť preňho ťažké. Vyprevádzal ma do školy ako ustráchaný rodič svoje prvorodené dieťa. V mojich bitkách odjakživa bojoval za mňa, vždy bol pripravený brániť ma a odviesť do bezpečia.

Chcela som, aby bol na mňa hrdý, aby ma už nevnímal ako dievčatko, ktoré musí nepretržite ochraňovať.

Musela som to urobiť kvôli sebe.

S prílevom nového rozhodnutia som sa naňho zazubila a vybehla z domu, aby som stihla autobus.

2

Všetko je jinak

SHANNON

Keď som vystúpila z autobusu a zistila, že brány Tommenovej sa otvárajú už o siedmej ráno, vydýchla som si. Zjavne tu mysleli na všetkých študentov, internátnych aj denných.

Uháňala som dnu, aby som sa ukryla pred počasím.

Vonku lialo ako z krhly, čo by som za iných okolností považovala za zlé znamenie. Lenže boli sme v Írsku, kde prší v priemere stopäťdesiat až dvestodvadsaťpäť dní v roku.

A bol začiatok januára, teda aj začiatok pravidelnej dažďovej sezóny.

Na moje prekvapenie som nebola jediné ranné vtáča, ktoré dorazilo tak zavčasu pred vyučovaním. Po chodbách sa už potulovalo niekoľko študentov, zopár ich posedávalo v jedálni aj v spoločenských priestoroch.

Áno, v spoločenských priestoroch.

V Tommenovej mal totiž každý ročník svoju priestrannú obývačku, inak sa to nedalo nazvať.

A moje prekvapenie bolo ešte väčšie, keď si ma hneď nevyhliadli a nezačali šikanovať, ako bývalo pravidlom v každej škole, kam som doteraz chodila.

Študenti sa tmolili okolo a moja prítomnosť ich nezaujímala. Zjavne boli zaujatí vlastným životom.

So srdcom v krku som očakávala dajakú krutú poznámku alebo poštuchutie. No neprichádzali. Zo štátnej školy v našom susedstve som prestúpila uprostred ročníka, preto som rátala so spríškou nových posmeškov aj zástupom nových nepriateľov. No

nič sa nedialo. Až na niekoľko zvedavých pohľadov ma všetci nechávali na pokoji. Študenti z Tommenovej buď nevedeli, kto som, alebo im to bolo fuk. Tak či onak, v tejto škole som zjavne nebola na muške, čo ma veľmi tešilo.

Nečakaný závoj neviditeľnosti vôkol mňa ma upokojil a po mesiacoch som pocítila prílev pozitívnej energie. Vybrala som sa preskúmať spoločenské priestory prvého ročníka.

Veľká svetlá miestnosť mala jednu stenu s výhľadom na nádvorie zasklenú odvrchu nadol. Žiarivé žlté steny zdobili plakety a fotografie bývalých študentov. Veľký priestor vypĺňali plyšové pohovky a pohodlné kreslá doplnené niekoľkými okrúhlymi stolmi s dubovými stoličkami v rovnakom dizajne. V rohu sa nachádzala malá kuchynka s varnou kanvicou, hriankovačom a mikrovlnnou rúrou.

Dokelu, takže takto si nažíva druhá strana. V Tommenovej je celkom iný svet.

Mohla by som si do školy priniesť pár krajcov chleba a dať si hrianky s čajom.

Odrazu som sa cítila nesvoja. Opustila som spoločenskú miestnosť a túlala sa chodbami a halami, aby som nabrala istotu.

Keď som si študovala rozvrh, naučila som sa naspamäť, kde sa nachádzajú jednotlivé budovy a trakty, kde budeme mať vyučovanie.

Desať minút pred deviatou sa ozvalo prvé zvonenie, signalizujúce pätnásť minút do začiatku vyučovania. Medzitým sa mi podarilo trochu upokojiť. No a keď som začula známy hlas, od úľavy som sa takmer rozplakala.

„Ježíšíí!“ nahlas zapišťala vysoká blondína s ladvými krivkami a úsmevom širokým ako futbalové ihrisko. Všetky hlavy sa za ňou otočili a zízali, ako sa prediera hlúčkami študentov a snaží sa dostať ku mne.

Ani náhodou som nebola pripravená na jej obrovské objatie, v ktorom som uviazla, keď ku mne dobehla. Lenže od Claire Biggsovej sa nedalo čakať nič iné.

Nebola som zvyknutá na to, že ma vítajú vysmiate priateľské tváre, a úplne ma to dojalo.